АБДУЛЛА ШАИГ

ВӘТӘНИН ЈАНЫГ СӘСИ

Јуча гарлы дағларын башындан
Алтајлара бахар-бахар дурардым;
Чәмәниндән, чөлүндән, дағ-дашындан
Гызғын јүрәклә сизләри сорардым.

Гысганардым сизи һәр бир торпаға,
Зира сиздә вәтән ешги вар иди.
Бахдыгча о доггуз туғлу бајраға
Көнлүм сөјкү, тәсәллијлә доларды.

О күн туфан кибн, «Елхан» ордусу,
Ки, күч дејә гымылданды јериндән;
О туфаны саламламаг дујғусу
Әксилмәјир, азалмајырды бәндән.

Јүрүјүрдү сарсылмаз алтун орду,
Јүрүјүрдү ләкәсиз бајраг илә,
Јүрүјүрдү күнәшә, Шәргә доғру,
Алтун оху, гарғысы, мизрагилә.

Өкилирди гаршысында сәрт дағлар,
Бир дүзән јер онлар үчүн дағ, дәрә.
Гыврылырды дәниз, нәһр, ирмаглар,
Әзилирди ајаг басса һәр јерә.

Бән узагдан сејр единчә һәсрәтлә,
Талеһимә күсдүм, сарардым, солдум.
Ана гәлбиндә чырпынан шәфгәтлә,
Алтун орду фәрағында сач јолдум.

Ән сонунда чичәкләнди диләким,
Хатирәмдән һеч силинмәз о күнләр.
Еј јарадан, пуч олмасын әмәким,
Јаса батсын шимди бана күләнләр.

Хатырларам, јаз иди һәп дағ, дашым,
Тазә кәлин кибн пәк сүсләнмишди.
Севинчимдән көјә дәјирди башым,
Өзүмдә диләк ганатланмышды.

Өлдә кәсини салдырычы гылынчла,
Үч дүнјаны тирил-тирил титрәдән,
Гәлбдә иман, үмид, севки сөнүнчә,
Дүшмәнләри нитигамла инләдән.

Јүзи дөнмәз, горху дујмаз әрләрин,
Сәсләри јылдырым кибн курларды.

Һагг үчүн чырпынан баһадырларын,
Көзләри һәп шимшәк кибн парларды.

Башларына күл сәпәрди дағларым,
Ағачларым салам үчүн дурмушду.
Шән-шән ахарды чошғун ирмаглар,
Бүлбүлләрим кеф мәчлиси гурмушду.

«Шәфасыныз» дејирдим һәр ағрыма...
Јүрәкимдә алов сачан атәшлә.
«Өвлад» дејә басдым һәпсин бағрыма,
Севинчимдән көзләрим долу јашла.

Торпағымын гарталлы дағ-дашына,
«Уғурлар олсун», дедиләр, гондулар.
Ағ алынла јени јурдун ешгинә,
Көпүклү вәтәнлијимиз сөндүләр.

О дуалы гылынчлары өпәрәк,
Етдиләр дә дајаныглы бир јәмин.
Вәтән дејә һәпси дизә чөкәрәк,
Дедиләр ки: Аначығымыз! Ол әмин,

Арамызда јохдур алчаг вә горхаг,
Бундан сонра көтүрмәсин нәслимиз.
Иштә шаһид башда кәзән шу бајраг,—
Шан, зәфәрдир тарихимиз, әсримиз.

Һарам олсун ганымызы дашыјан,
О өвлада ки, хор баха вәтәнә.
Һеч уғурлар булмасын да, гуссун ган,
Јүзүмүзү тәрк едәрсә дүшмәнә.

Шимди сиз еј Алтајлары андыран,
Дәмир јүрәкли бир нәслин өвлады!
Еј ганында иман, зәфәр дашыјан,
Оғузларын, Елханларын әһфады!

Ананыз бах, сүрүкләнир јерләрдә,
Һәр јанына хәнчәр, нештәр
сапланмыш,
Дүшмүш дә пәк таһлүкәли бир дәрдә,
Сызлар, ағлар, бағры ган
хырпаланмыш.

Бабаныздан үзүлүнчә әлләрим,
Көзләрими сизә дикмишдим јалныз.

«Бу ган да о гандан сүзүлмүш»,
дердим,
«Јаман күнүмдә имдадым олурсунуз».

Нәдән шимди фәрјадыма гајғусуз?
Дәкишдими дамарныызда әски ган?
Нәдән олду дәрдләримә дујғусуз?
Гәлбиниздә сөндүмү севки, иман?

Бабаларныз етдики бир јәминә,
Јохмудур ја, сиздә һөрмәт, рәајәт?
Онлардакы шана, имана, динә,
Чарпмајырмы гәлбиниздә мәһәббәт?

Рәвамыдыр о бәхтијар күнләрим,
О дәбдәбәм, о шөвкәтим алынсын,
Ал дуваглы, шән, парлаг дүкүнләрим
Јаса батсын, башына гара бағлансын?

О шән, о бәхтијар көнлүм долу ган,
Бөјлә сәфаләти артыг чәкәмәм?
Сөнмәз бәндә әски севки вә иман,
Јуча башмы алчаглара әкәмәм.

Јылдырымлар курласын!
Булудларым һазырлансын туфана:
Дағым, дашым бојансын һәп ал ган
Шимшәкләрим парласын!

Аначығым! Ганымыз һәп әски ган,
...Јүрәкимиздә һәп о тујғу, о иман.

Шу вәтәнин дағларында, дашында,
Гуртарычы гәһрәманлар аз декил,
Һәр обанын, һәр очағын башында,
Бин гәһрәман фүрсәт көзләр, әмин ол!

Беш дүнјанын вәһшиләри топланса,
«Өлүм» дејә, «Вәтән» дејә гошарсыз.
Бу торпаглар ганымызла бојанса,
Нәфәримиз гылынча өч аларыз.

О әлләр ки, сәни бу күн гуртармаз,
О диллар ки, сәни бу күндә анмаз,
О јүрәк ки, сәнин үчүн чарпамаз,
О ајаг ки, «Вәтән» дејәрәк гошмаз,

Ал ганына бојансын;
Сеадини башы учунда јас гурсун,
Аналары ағы десин, сач јолсун,
Сәнин кибн ағласын!